

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2007

DRAGE BRALKE IN BRALCI.

Sonce nam je pričaralo pomlad, besede in risbe otrok pa so nam pričarale še eno številko našega šolskega literarnega glasila Čar besede moje.

Šolsko leto prehaja v zadnjo petino. Še malo, pa se bo vnela vsakoletna vročica, ki spremlja sklepno dejanje šolskega leta. Zaključujejo se tekmovanja, zaključujejo se šolski projekti, pred nami je nacionalno preverjanje znanja za učenke in učence 9. razreda. Vsi si želimo čim boljšega znanja in čim lepših ocen.

In v to obdobje sodi tudi zaključek letošnjega literarnega in likovnega izražanja naših otrok. Najboljše in najzanimivejše izdelke smo strnili v pričujoče glasilo. Za vodilno temo smo izbrali obraze.

Obraz: bel, črn, rumen, rdeč, okrogel, ovalen, oglat, ozek, širok, lep, manj lep, ... Je sploh pomembno, kakšen je? Nekaterim žal je, čeprav bi nam vsem moralo biti pomembno le, kakšna je oseba, ki nosi obraz. Pomemben bi se nam moral zdeti odgovor na vprašanje, če znamo razbrati sporočila z obrazov, če znamo zaznati stisko in klic za pomoč, veselje in žalost, če se mi znamo odzvati na govorico obraza drugih.

In ne nazadnje: življenje vsem nam ponuja tisoč obrazov. Od nas je odvisno, katerega bomo zaznali in katerega bomo izbrali. Če se potrudimo in se odločimo za prijaznost in nasmeh, bo tudi svet okoli nas imel prijaznejši obraz.

Deja Milošič, 3. b

Zahvaljujem se vsem avtorjem prispevkov, učiteljicam, učiteljem in uredniku Davidu Bedraču za še eno uspešno opravljeno nalogo. Vsem bralkam in bralcem pa želim, da bi vam listanje po glasilu pričaralo zadovoljstvo na obraz.

Tatjana Vaupotič,
ravnateljica

PISMO

Pišem pismo predsedniku sveta,
v imenu ljudstva njegovega:

Dragi gospod, slišala sem,
da na svetu se godi,
da nismo enakopravni vsi.
To me je zelo potrlo,
nekaj v meni se je strlo.
Zato vam priporočam,
da naj vsak občan
nekaj dobrega naredi (tudi vi)!
Kajti le tako bomo enakopravni vsi.

S tem se pismo to konča,
lepe pozdrave vam Bernarda dá.

Bernarda Petek, 4. b/8

Blaž Hazemali, 4. a

ČUDEŽNA VRTNICA

Nekoč je živela deklica Maja. Stanovala je s čebelico Majo na čudežni vrtnici, ki je bila visoka kot nebotičnik.

Nekega dne sta prijateljici vanjo posadili še eno vrtnico, ki je bila visoka kot dva nebotičnika. Ko sta se z dvigalom peljali na vrh, nista nikoli prišli do konca. Ustavili sta se pri majhnem listu, a takrat se je vrtnica začela premikati. Sostanovalki sta padali in paaaaadali, dokler se nista znašli na velikem listu, ki ju je nesel visoko v nebo. Ustavil se je pred velikim cvetom, ki je odprl oči. Povabil ju je na sprehod po

vesolju. Deklica Maja se je naučila leteti po zraku, saj je bila brez težnosti, čebelica Maja pa je pozabila, kako to gre.

Ko sta se vrnili, sta se poslovili in sklenili, da se bosta še kdaj s cvetom dobili. Iz tega sta se naučili, da so prijazni lahko vsi, čeprav so stari ali veliki, in da z njimi lahko doživijo veliko stvari.

Odpravili sta se naprej, na majhen tulipan, in tam ostali do konca dni.

Danaja Gnilšek, 5. a

KRALJU MATJAŽU

Kralj Matjaž,
bil si dober kralj,
dal si same zlate kovati,
zato so bili časi zlati,
ljudje vsak dan si rujno vince so točili
in se veselili.

Kralj Matjaž,
ljudstvo te izbralo je,
grajska vrata noč in dan odprta so bila,
bil si vladar dobrega srca,
zato drugi kralji so zavidali ti,
te v boju hoteli pokončati.

Ko te skoraj so ujeli že,
te skala v Rečicah sprejela je,
skrit pred sovražnikom počivaš s svojimi
junaki
in ko tvoja brada okoli mize devetkrat
zrasla bo,
spet k nam se vrnil boš.

Tami Primožič-Babič, 7. a

Rok Orešek, 2. a

PUJSEK PAKI

Paki je mali pujsek, ki se najraje kopa v
blatu. Jé različno hrano, a najljubša mu je
špinača, zmešana z malinovim sokom, s
čufti in soljo, za posladek pa še kosti z
grahom, oblite z mareličnim jogurtom in
hruškami.

Ko se naveliča kopati v blatu in jesti, se gre
s prijatelji Bobkom, Vilijem, Popijem in
Nikom skrivat.

O, kako jim je lepo!

Nuša Ogrizek, 5. a

OD KDAJ SO ZAJČKI TAKO PLAŠNI

Bila je huda zima. Živali so se zbrale v gozdu, ker jim je začelo primanjkovati hrane. Lisica, ki je bila najbolj zvita, je predlagala, da naj zajčki, ker so najhitrejši, ukradejo hrano medvedu, ki je začel svoje zimsko spanje. Hrano je imel skrito v svojem brlogu. Ker so se vse živali strinjale, so zajčki to tudi storili.

Medved se je med zimskim spanjem prebudil in bil je zelo besen, ko je ugotovil, kaj so mu živali storile. Lisica mu je rekla, da so mu zajčki ukradli hrano. Medved je

zato potrkal na vrata zajčje hiške. Mama zajklja je odprla vrata. Medved je skočil noter. Zajčki so se na smrt prestrašili in zbegano tekali sem ter tja. Medved jih je nekaj celo poškodoval in besen odšel.

Mama zajklja je svojim zajčkom zapovedala, da ne smejo nikoli več poslušati drugih živali.

In sedaj, ko vidijo nas ali druge živali, se prestrašijo in zbežijo.

Tomi Mulec Mihael, 3. c

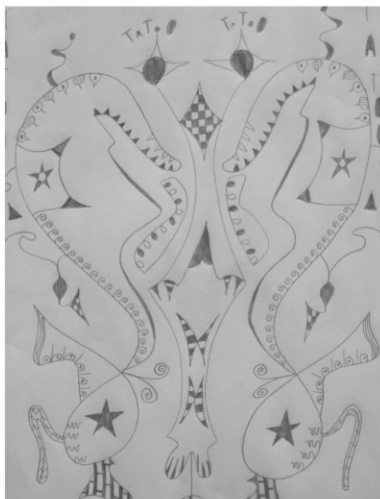
KAKO JE POLŽEK DOBIL SVOJO HIŠICO

Nekoč je živel polž, ki ni imel svoje hišice. Ime mu je bilo Piki. Star je bil pet let. Ker ni imel hiške, jo je šel iskat.

Najprej je prišel do ribnika. Tam je videl račko in vprašal: »Si videla kakšno hišico?« Ampak račka ni videla nobene hišice.

Potem je prišel do kmetije. Tam je videl kravo in vprašal: »Si videla kakšno hišico?« Ampak krava ni videla nobene hišice.

Potem je svojo pot nadaljeval v gozd in ... Presenečenje! Pod drevesom je zagledal najlepšo hišico na svetu. Takoj je vedel, da bo ta njegov dom.

Dunja Kolenko, 7. c

Alen Krojzl, 3. c

KAJ BI BILO, ČE BI RAZUMEL ŽIVALSKO GOVORICO

Nkega dne sem šel v gozd. Nasproti mi je prišel zajec in potožil, da ljudje uničujejo gozdove. Vprašal sem ga, ali lahko kako pomagam. Skupaj sva izdelala plakate. Na njih so bile narisane različne živali, ki prosijo ljudi: »Ne uničujte gozdov!«

Luka Tomasino, 5. c

OGROMNO JAJCE

»O, kakšno ogromno jajce! Ob strani je že počilo. Glej, glej, piščanček želi priti iz jajca!« je govorila kolkja petelinu.

Naenkrat se je zaslišalo nenavadno čivkanje in iz ogromnega jajca se je izvalilo kar šest piščančkov. Mati kolkja ni mogla verjeti, da ima šesterčke.

Ker je bilo piščančkov veliko, je imela mama kolkja mnogo dela. Piščančki so hitro zrastle in se poročili.

Izkazalo pa se je tudi, da je eden izmed njih dobil deseterčke in vsi so v veliki družini živeli zelo, zelo, zelo srečno!

Lea Živić, 4. a

ROŽ´CA NA VRTU

Tam na vrtu je pomladi
lepa rož´ca zacvetela,
lepa pisana in barvna,
ne pa pusta, črno-bela.

Vse čebele nanjo so hotele,
tudi metulji so jo ljubili
in do zime je niso pustili.

A ko zima je prišla,
se pesmica ta žalostno konča,
saj rož´ca moja oveni,
nikdar mi več ne zacveti.

Luka Štolekar, 4. b/8

Jaka Kostanjevec, 2. b

VOLKOVI

Na morje so šli trije volkovi,
a so jih zmočili veliki valovi.

Nkega dne so se odpravili tja,
kamor živa duša ni šla.

Ustavili so se pred reko,
a nihče ni hotel preko.

Reka sicer ni imela valov,
a volkovi so mislili, da je polna strahov.

Volkovi so se opogumili in šli preko,
a videli so, da je voda tekoča kot mleko.

Volkovi so se hvalili,
bili so dobre volje, tudi šalili.

Bili so dobre volje, ker so pregnali strah
in sedaj se učijo igrati šah.

Volkovi so se spet spomnili na morje in
valove,
zato so se odpravili na morje znova.

Spet so jih pregnali valovi
in tako so plašni ostali naši trije volkovi.

Nuša Muršič, 4. b

RIBNIK

Ko je ribnik vrbo imel,
bil je še vesel.

Ko so jo posekali,
so ga onesrečili.

Potem so račke gnezda naredile,
mladičke dobile
in ribnik je bil spet vesel.

Rok Vesenjak, 4. a/8

NAŠ RIBNIK

Ob šoli ribnik stoji
in nenehno živi.

Ob šoli ribnik stoji,
zraven pa ptiček žvrgoli.

Lepi lokvanji cveté,
zraven pa ljudje sedé.

Vita Gačnik, 4. a/8

MALA MUCA, KI NI IMELA PRIJATELJEV

Nekoč je živila mala muca Niki, ki ni imela prijateljev.

Odšla je ven in dejala kužku: »Zdravo, bi se igrala?«

Kuža je zalajal in rekel: »Jaz se ne igram z mucami!«

Odšel je. Muca Miki je odšla pogledat naprej, če je še kakšna žival kje. Zagledala je mačka.

Rekla je: »Bi se igral z menoj?«

»Ja,« je rekel, »greva se, kateri bo prvi tam!«

Mia Kopold Metličar, 3. a

Mihaela Sagadin, 7. c

MUCA

Jaz sem lepa
muca Pika,
bela, črna in velika.

Zunaj skačem, se igram,
a najrajši
posteljo imam.

Jaz sem lepa
muca Pika,
bela, črna in velika.

Tečem, skačem,
se podim,
miške redno ulovim.

Zunaj psa se
jaz bojim,
notri v hišo odhitim.

Jaz sem lepa
muca Pika,
bela, črna in velika.

Ana Maja Bernhard, 4. a

JAZ, MRAVLJA

»Poglejte našo karavano! To smo me, mravlje. Prehoditi moramo pot od njive do doma. In to z ovirami – kamni, vejicami in slamicami. Poglejte, nova slamica! Ojoj, drži jo, fant, to mora biti pa nevarno! Pusti me, Zeleni list!«

Zeleni list me je grdo porinil na slamico.

»Ah, glejte, ta fant me nekam nese, mogoče v mravljišče! Ne! Nese me nazaj na začetek.« To sem moral ponoviti še enkrat,

nato pa je še nekaj časa deževalo, potem pa ponehalo. Moški in fant pa sta kasneje odšla. Nato pa slišim BUM!, TRESK!, RESK! – fant, ki me je prestavljal na mravljišče Rdečih mesaric.

»Pikajo ga, ha! Kdor drugemu jamo koplje sam vanjo pade!«

Tomi Petek, 4. b

O ČUDEŽNI MRAVLJICI VELIKANKI, KI JE HOTELA V ŠOLO

Nekoč je živel čudežna mravlja, ki je izpolnjevala želje in delala čudeže.

Nekega dne se je odločila, da bo začela hoditi v šolo.

Odšla je k ravnateljici in jo prosila, če bi lahko obiskovala pouk. Ravnateljica se sprva ni strinjala, vendar si je kmalu premislila. Mravljo je poslala v peti A razred.

Kot nalašč so ravno tisto uro pisali slovenski test. Ko so učenci izvedeli, da mravlja izpolnjuje želje, so jo milo zaprosili, da bi pisali petice. Vsem je

nesebično obljubila, da jim bo izpolnila vse, kar si bodo zaželeli, ter jim zatrdila, naj bodo brez skrbi.

Učenci so veselo izpolnili, kar so znali in nestrpno čakali naslednje jutro.

Zjutraj jim je učitelj razdelil teste. Le redki so pisali dobro. Tedaj je mravlja velikanka spoznala, da čarovniške sposobnosti v šoli ne zaležejo.

Velika želja po šoli jo je pri prči minila ...

Daša Petek, 5. a

DOMIŠLJAVI KUŽEK

Ko štiri leta star sem bil,
takrat sem kužka jaz dobil.

Bil kužek res je domišljav,
na glavo krono si je dal.

Zmeraj rad je zunaj bil,
kjer mačke ves dan je lovil.

Zvečer pa v hlevu je zaspal
in sanje lepe je sanjal.

Pia Prstec in Maja Pavlič, 4. c

Katarina Zajšek, 4. a

PIKI NA POTEPU

Nekoč je živel kuža z imenom Piki. Ko je bil še čisto majhen, je njegovo mamo povozil tovornjak. Imel je dve sestrici in enega brata. Žal je preživel samo on.

Čez precej časa, ko je bil star že dve leti, se je odločil, da bo odšel od doma. Tako je tudi naredil.

Nekega sončnega dne, ko je šel z gospodarico na sprehod, je ponorel. Prekucnil jo je in stekel v gozd. Po dolgi hoji je srečal ježa. Žal ta ni bil prijazen in je odšel. Piki je stekel za njim. Jež je to slišal in se zvil v klobčič. Zbodel se je na ježu. Zelo ga je bolelo. Jež pa je odšel. Tokrat Piki ni mogel za njim, ker ga je bolela tačka. Čez nekaj časa se je odpravil naprej. Hodil je zelo počasi.

Naenkrat pa je nekaj padlo nanj. Pogledal je gor. Videl ni drugega kot same veje. Šel je naprej. Spet je nekaj padlo nanj. Zdaj je

pogledal dovolj hitro, da je opazil veverico. Odšel je dalje, kakor hitro je le mogel.

Čez pol ure se je stemnilo. Piki ni vedel, kam naj gre. Naenkrat je v mraku opazil votlino. Šel je vanjo. Postlana je bila z mehkim listjem. Piki je bil navdušen. Legel je in kot bi mignil, je zaspal.

Zjutraj ga je zbudilo renčanje jeznega medveda. Piki je odhitel iz votline, kot da bi mu gorelo za petami. Čez približno pol ure se je ustavil. Odločil se je, da bo raje, kot da je med hudobnimi ježi in vevericami in nesramnimi medvedi, doma.

Odpravil se je domov. Gospodarica je bila zelo srečna, ker se je Piki vrnil domov. Bala se je že, da je za vedno pobegnil od doma. Na pozabite – doma je najlepše!

Matic Rašl, 5. b

Kaja Maroh, 2. a

UGANKA

Kdo je tistile možic,
poln v začetku je bodic?
Potem ježica se odpre,
lesti na plan možic začne.
Pazi! Veverica gre,
vzame te in te poje.
Kdo bi vedel, če si mlad,
mali repek imaš kosmat.
(PNVLSON)

Nuša Ogrizek, 5. a

BILO ME JE STRAH

Lani med prvomajskimi počitnicami sem s starši odpotoval v Legoland.

V Legolandu je bilo vse sestavljeno iz lego kock. Te lego kocke so bile vse trdno zlepljene skupaj, da ne bi kdo kaj ukradel. Še Einstein je bil sestavljen iz njih.

Najprej sem s starši odšel iskat zlato. To zlato se je skrivalo v velikih posodah, napolnjenih z vodo in s peskom. Za ta dosežek so mi ponudili zlato medaljo ali bon, s katerim dobiš en zaboj lego kock brezplačno.

Nato smo šli na kosilo v zelo dobro restavracijo. Naročil sem si dunajski zrezek in pečen krompirček, ki sem ga dobil v obliki lego kock.

Po kosilu smo odšli v vrsto za vožnjo s hlodi po vodi. Ko nas je hlod pripeljal na vrh hriba, me je postalo zelo strah. Tako strah, da sem se tresel. Hlod se je spustil in ni bilo tako hudo.

Potem smo šli na Bionicle. To je bil avtomat, ki te je metal v vse možne smeri. Preden te je začel vrteti. Moj ati je začel kar nekaj tiptkati. Avtomat naju je začel tako vrteti, da sem mislil, da bom bruhal. Na srečo nisem.

Nato smo še šli na nekaj igrar, po zvočniku pa so nam povedali, da moramo zapustiti Legoland. Bilo mi je zelo žal, saj je bilo lepo in najraje bi šel še enkrat.

Blaž Petrovič, 4. a/8

KAJ SE DOGAJA V DEŽELI SMEHOTANIJI

Šla sem na morje, ki se mi je smejalo. Tam sem videla klovne, ki so se smejali, ljudi, ki so se smejali, in živali, ki so se smejale.

Potem so še mene spravili v smeh. Nisem se mogla nehati smejati. Drugi dan smo šli domov in smejanja je bilo konec. Škoda.

Maša Goričan, 3. c

Bernarda Petek, 4. b/8

SMEH

Smeh, smeh je na vseh straneh.
Smehasta je ta pesem.
Tam smo vsi doma.
Smejemo se noč in dan.
Zabavamo se.
Pojemo in vriskamo.
Tudi, ko gremo spat.
O, o, o, da bi še naprej bilo tako!

Katja Kuhar, 3. c

ČUDEŽNA OGRLICA

Kraljična Marelica je v svoji skrinji našla čudežno ogrlico. Z njo lahko dobi, kar hoče in gre, kamor hoče. Samo nadene si jo, pomisli, in že se zgodi. A ona je ni uporabila za take namene. Revni so dobili denar, žalostni so bili veseli in tako sta v deželi zavladata veselje in mir.

Rok Stubičar, 4. a

Tjaša Podhostnik, 4. b/8

MOJ RAZRED

Zdravo. Ime mi je Tomi. Hodim v 3. c razred. Nastali smo z delitvijo 2. a in 2. b razreda. Z novimi sošolci smo se hitro ujeli in smo sedaj že pravi prijatelji. Naša učiteljica je Simona Hazimali. Z njo se veliko naučimo, rišemo, beremo in se pogovarjamo. Letos smo se naučili pisati pisane črke, računati s krat in deljeno in tudi branje nam ne dela več težav. Posadili smo tudi svoje drevo.

Da je matematika naš najljubši predmet, težko rečem, ker ima vsak svoj najljubši predmet. Eni radi pišejo in berejo, drugi radi računamo in eni radi telovadijo. Želim si, da bi bili še naprej tako pridni in poslušni učenci. Učiteljci se zahvaljujemo, da nas sprejema takšne, kakršni smo, vse enakovredno, čeprav smo si različni.

Tomi Mulec, 3. c

VESOLJČEK TILMIN

Tilmin je pogledal skozi trikotno okno svoje vesoljske skledice. Videl je, da ni več v vesolju. Ni vedel, kje je. Šel je vprašat ljudi. A vsi so se ga bali.

Končno se je nekdo opogumil in mu povedal, da je na Zemlji. Postalo ga je strah. Saj je bil daleč od doma.

Živel je na planetu Tululu.

Hitro je odšel v svojo vesoljsko skodelico in odpotoval nazaj na svoj planet. Bil je že skrajni čas, saj sta ga mama in oče že nestrpno pričakovala ...

Jan Belšak, 4. a

POŠTAR RUDOLF

Poštar Rudolf si je šel obrit brado, da ga meščani ne bi spoznali. Rudolf je imel drugače dolgo, košato brado, ki je bila rjave barve. Imel jo je zelo rad. Rudolf je brivcu rekel: »Obrijte mi celo brado!«

Brivec je začel briti, Rudolf pa je rekel: »Au, au!«

»Si cel?« ga je vprašal brivec.

Rudolf pa se je ogledoval. Bil je obrit. Ko je prišel iz brivnice, ni nihče vedel, kdo je. Rudolf se je smejal in rekel: »Kako ne veste, kdo sem?«

Ponosno je hodil po ulicah in šel na pošto. Ker je bil edini poštar, je imel veliko dela. Poštar Rudolf je rad raznašal pošto, vendar je bil žalosten, ker ga nihče ni poznal. Komaj čaka, da mu spet zraste brada.

Blaž Hazemali, 4. a

Nejc Tomasino, 1. b

DEŽELA SMEHA

V deželi smeha se vsi smejijo.

Smeh živi v vsakem človeku,

zato smeh ni greh.

Timotej Pučko, 3. a

ČE BI BIL RES POŽAR

Če bi bil res požar, bi hiteli in dirjali,
če bi bil res požar, bi se drli in kričali,
če bi bil res požar, bi zato zvedela vsa
soseska,
če bi bil res požar, bi bili vsi vznemirjeni.

Neja Krajnc Domiter, 4. a/8

HAIKU, KI KLIČE POMLAD

Travica že kli,
ptički si čivkajo,
pomladi še ni.

Barbara Ribarič, 7. c

SKORAJ HAIKU

Kam, a nikamor,
tukaj, a tam,
blizu, a daleč.

Alja Jančič, 7. c

CVETOČI HAIKU

Roža cveti,
računalnik igram,
mami kuha kosilo.

Ana Fürst, 7. c

LJUBEZENSKI HAIKU

Jaz in ti,
ti in jaz –
morda za vedno.

Dunja Kolenko, 7. c

ISKRIVI HAIKU

Poletje prihaja,
gozd šumi,
iskra se iskri.

Alen Šešo, 7. c

VRTNARKA

Mala vrtnarka za cvetje skrbi,
zbudi se sredi noči.

Rada neguje rože cvetoče,
tako da dišijo
in so bleščeče.

Vrt njen je poln teh lepih rož,
te pa ji gredo vse v ponos!

Eva Voda, 4. b/8

PUST

Pust je bil letos zelo lep. Na kratko vam ga bom opisala. Najprej nisem vedela, kaj bi bila za pusta. Ko smo šli v šotor, sem se našemila v hudička. V šotoru je bilo veliko otrok.

S sestrično Špelo sva plesali. Posladkali smo se s sladkorno peno. Jedli smo tudi kokice. Ko je bilo rajanja konec, smo se odpravili domov.

Naslednji dan smo s šolo odšli spet v šotor. Našemljena sem bila v gusarja. Imela sem ohlapne hlače, belo bluzo, rdečo ruto in pas. Okrog pasu sem imela zvezan črn mošnjiček. Na obraz sem si narisala gusarsko prevleko za oko. V šotoru je bilo veliko balonov. Privoščila sem si velike kokice in jih jedla s sošolkami. Škropili smo se s špageti. Ker je bil sošolec Nejc neroden, so mi špageti prišli v oko. Zelo me je peklo. Nato smo se odpravili domov. Upam, da so vsi lepo preživeli zadnji dan pusta.

Iza Malovič, 5. d

POČITNICE

Med počitnicami sem obiskala dedka in babico. Tam sem se igrala, risala in hodila na sprehod z mojo psičko Šušu. Ker je bila moja babica bolna, sem ji pomagala in ji včasih skuhala čaj, dedku pa sem pomagala nahraniti zajčke. Vsak dan sem obiskovala sosedo Liziko, ki ima dve zelo lepi muc. Zraven dedka sem šla tudi v gozd, ker je šel po drva.

Nina Tovornik, 4. c

V torek sem prišla spet nazaj domov, kjer sem risala in gledala televizijo. Igrala sem se z mojim zajčkom, mu očistila kletko in ga nahranila.

Upam, da bodo tudi naslednje počitnice tako lepe, kot so bile te!

Viktorija Kiziler, 3. b

BRATRANEC SKRIVNOSTNO IZGINE

Bila sem pri bratrancu na počitnicah. Izvedela sva, da bova sobotno popoldne in večer preživela sama doma. Stric in teta sta šla na prijateljično poroko. Najprej sem se razveselila, potem pa ...

Ura je bila osem zvečer. Pričakovala sem svoj najljubši film – komedijo. Hitro sem skočila v kopalnico in se stuširala. Prihitela sem nazaj. Na mizi sem našla napisano sporočilo: »Pazi se! Tvoj bratranec je izginil. Pazi, da te ne ugrabim! V zameno zahtevam žepnino za pet mesecev. Strašni morilec S. P.« Tako sem se prestrašila, da sem po telefonu klicala teto. Ni se oglasila, ker povezava ni bila vzpostavljena. Manjkal je kabelski priključek. Joj! Zakričala sem. Nekdo me je moral slišati, saj je pri vratih pozvonilo. Odprem vrata in .. nikogar! Tresla sem se kot šiba na vodi. Srce mi je razbijalo: »Bum, bum, bum!«

Srh me je spreletaval. Stekla sem v kopalnico. Hotela sem se zakleniti, vendar ni bilo ključa. Nikjer ni bilo ključa!

»Kaj pa zdaj?« sem se zamislila.

Sedla sem na kavč. Rekla sem si, da bom gledala televizijo. Začela se je grozljivka. Tudi sama sem se počutila kot v grozljivki. Bilo je tako napeto, da sem si grizla nohte. Prej tega nikoli nisem počela. Naenkrat je zmanjkalo elektrike. Kričala sem in stekla proti vratom. Kar v pižami in copatih sem zbežala čez cesto k sosedom. Pozvonila sem in čakala. Ko sem odprla vrata, sem zagledala bel obraz s kumaricami. Ni

panike! To je soseda z lepoto masko. Napotila me je kar v gornje nadstropje. In koža sem našla? Moj bratranec in sosed Matija sta igrala igrice.

Začelo se mi je svitati. Ugotovila sem, kdo je bil krivec za moje težave. Bratranca sem prišla za ušesa in ga pri prči odvela domov. Tako sem ga nahrulila, da si je za vse čase zapomnil. Šla sva spat.

Zjutraj sem že vse hotela povedati teti in stricu, vendar mi je bratranec to preprečil. Ponudil mi je žepnino za pet mesecev. Seveda sem jo sprejela. Zašepetala sem mu: »Veš, tisti pregovor pa še vedno velja. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Urša Markež, 5. c

Daniel Debelak, 5. c

SMUČANJE

V torek zjutraj smo sli na Roglo smučat. S seboj sem imel bob. Tam smo bili štiri ure. Na začetku je bilo vreme zelo lepo, proti

koncu pa je že začel pihati veter. Potem smo šli domov. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Vid Sušek, 3. b

PUSTNI ČAS

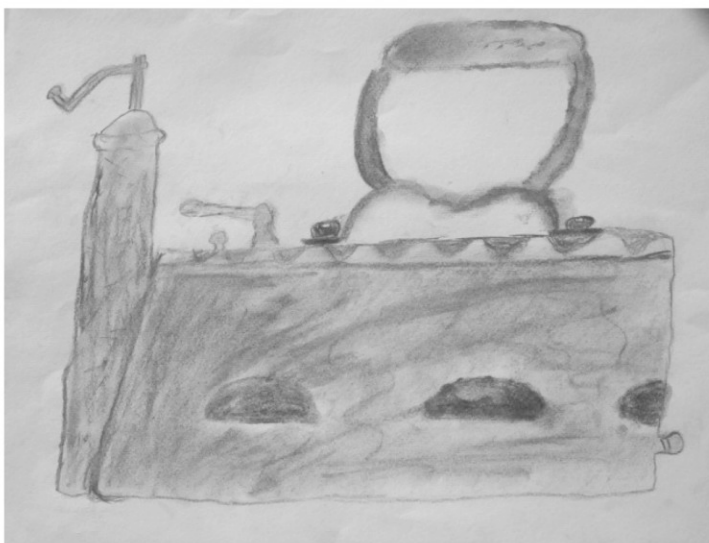
Spet leto je minilo,
nam radost je zbudilo,
saj k nam prišel je pust –
veselih in odprtih ust.

Smo v maske se oblekli,
ostala oblačila slekli,
se v šotor napotili

in tam zarajali ...

In zdaj bomo spet eno leto čakali
in na ves glas kurante klicali,
da bi nam pust prinesli
in mrzlo zimo odnesli.

Klementina Dovečar, 7. b

Žan Bulvič, 4. c

OBLAČILA

Nekoč je živel cesar. Mama mu je rekla:
»Obleci si lepo obleka!«

Potem je še rekla: »Zapomni si to, obleka je
del telesa!«

Cesar je odšel ven. Prikotalila se je žoga.
Prišla je punčka in rekla: »Zdravo, meni je
ime Nika.«

»Zdravo, Nika, je tisto tvoj dedek?«

»Ja,« je rekla.

»Kako je oblečen,« je rekel cesar.

»Ni pomembna obleka,« reče Nika.

»Meni je rekla mama, da je obleka
pomembna!«

»To pa ni res,« je rekla Nika, »pomembno
je srce!«

Cesar reče: »To si bom pa zapomnil ...«

Mia Kopold Metličar, 3. a

Luka Tomasino, 3. c

POČITNIŠKI DAN

Počitnic sem se že zelo veselil. Že naprej
sem vedel, da bomo Aleš, Rok, mami in jaz
šli v Maribor. Vsi trije smo težko
pričakovali ta dan.

Odločili smo se, da gremo v sredo. Tam
smo si v Kinu ogledali film Avtomobilčki.
Pred predstavo smo kupili kokice in pijačo.
Film mi je bil zelo všeč. Po predstavi smo
šli na drsanje. Najprej smo si sposodili
drsalke, nato pa smo šli na led.

Tam mi je bilo zelo lepo, čeprav nisem
zdržal dolgo časa. Kasneje smo šli na
kegljanje – to sem si najbolj želel. Kegljanje
mi je šlo kar dobro.

Nato smo se odpravili v McDonalds. Tam
smo pojedli kosilo. Zraven smo dobili tudi
igračko, kameleona.

Ta dan mi je bil zelo všeč. Ko smo prišli
domov, sem bil zelo utrujen.

Mitja Cmrekar, 3. b

KO SE A IN B POGOVARJATA V RIMAH

A: Pozdravljen, prijatelj moj!

B: Zdravo, tudi tebi nocoj!

A: No, kakšne so kaj novice?

B: Od mojega prašička ni ostalo niti polovice.

A: Hvala enako! Meni se nič bolje ne godi! Prišli so roparji in mi vzeli kokoši tri!

B: Moje sožalje, gospod A ...

A: Oh, nič hudega, ostala sta mi še prašička dva.

B: Joj, saj res, moram domov! Nahraniti moram še konja nocoj.

A: Torej adijo, prijatelj moj!

B: Adijo, adijo, veliko sreče nocoj!

Anja Rašl in Dunja Kolenko, 7. c

TJAŠA

Ime mi je Tjaša. Sem iz 1. b razreda. Zelo rada hodim v šolo in se učim. Najraje imam matematiko. Učita me učiteljci Susana in Lidija. Všeč sta mi, ker sta prijazni.

Prvošolček naj bo doberšolčen, pomagati mora prijateljem in sošolcem. Zapomnite si, vedno bodite prijazni!

Tjaša Lorbek, 1. b

ALEKSANDER

V prvem razredu se učimo matematiko in še veliko več. Doma pa se rad vozim s kolesom, ki je staro sedem let. Tako kot jaz. Ime mi je Aleksander in sem zelo živahen fantek iz 1. b razreda.

Aleksander Matjašič, 1. b

ROLANJE

Ko pomlad prihiti, jaz rolerje obujem. Ko na igrišče odhitim, tam tekmujem kot kavalir. Ko postanem poten, domov odhitim. Tam sezujem rolerje ter v sobo pohitim.

Luka Ivanovič, 4. b

Daša Šorman, 3. c

KO PA V ŠOLO SMO PRIŠLI

Ko smo v galerijo odhiteli,
na nas so čisto pozabili.

Ko pa smo v glasbeno prišli,
glasbeno pravljico smo gledali!

Glasbila so igrala
in lepo so zvenela.

Ko pa v šolo smo prišli,
na kosilo smo odšli.

Maša Lah, 4. b

TENIS

Ko štiri leta star sem bil,
sem teniški lopar dobil.
Prvo leto slab sem bil,
ker skoraj vsako žogo sem zgrešil.

Potem pridno sem treniral,
se vsak udarec naučil,
ko že servis sem pogruntal,
sem že pravi Robick bil.

Tudi turnirja sem se udeležil,
kjer pokala sicer nisem dobil,
v četrtfinalu sem »izpal«,
ampak vseeno dobro sem igral!

Tomaž Tepež, 4. b

AKROSTIH

Na poljanah cvetočih, ob bistrem potoku
metulji leté.

Upirajo se dežju in sonca prošé.

Še čebele priletijo in skupaj zabrenčijo.

A dež zdaj poneha in vsi se veselé.

Nuša Kolenko, 4. b

Jure Pišek, 2. a

Dora Benčevič, 2. b

ŠE ENA O RIBNIKU

Riba v ribniku plava.
In lokvanj se pozibava.
Brezov list pokimava.
Na veje ptiček priletava.
In se zabava.
Kostanjeve veje preletava.

Miha Zupanič in Blaž Petrovič, 4. a/8

MASKIRAL SE BOM

Maskiral se bom
v Indijanca grozovitega
in vse bom prestrašil.

Vsi se bojijo,
kot pošasti kričijo,
ko pa povem resnico,
se vsi nasmejijo.

Povedal sem jim,
da sem to samo jaz,
zato se hitro slečem in
spet v Jana oblečem.

Jan Belšak, 4. a

POMLAD

Zima se poslavlja,
pomlad nas pozdravlja.

Ptički na drevesu sedijo
in veselo iz srca nam žvrgolijo.

Sonce nas pozdravlja,
mrzlo vreme odganja.

Zvončki cvetijo,
ptički nam veselo žvrgolijo.

Trava zeleni,
drevje brsti.

Urška Muhič in Katja Cajnko, 4. c

Urška Muhič in Katja Cajnko, 4. c

PREKLETSTVO MEGLENIKA

(odlomek iz romana)

Naslednje jutro so se že ob rosi zbrali na polju skupaj s Kristalnim zmajem. Odleteli so rano, da bi se izognili Tritonom. Po dveh dneh skoraj neprestanega potovanja so se morali ustaviti, da so si odpočili in nahranili zmaja. Med hranjenjem pa je Hopet zaslišal neko šumenje v grmovju, nekaj metrov od njih. Nato je videl le, kako je iz njega skočil Thourous, in začel teči v nasprotni smeri od svečnikov. Hopet je stopil skozi grmičevje, ki je raslo kar visoko in zagledal proti njim drvečo vojsko oboroženih Thourosov. Bili so iz bližnjega tabora. Res jih ni bilo veliko, vendar bi lahko nepripravljene svečenike vendarle pokončali.

Thourosi niso veliko razmišljali in so napadli vsakogar, ki se jim je približal.

Hopet je hitro opozoril ostale, ki so sedeli na skalah in vsak je pograbil svojo palico ter se pripravil na protinapad. Začeli so drveti preko grmovja in napadati, vendar so se jih svečeniki s svojo magijo znova ubranili. Pokončali so vse do zadnjega. Proti njim je že začela drveti nova skupina, vendar so hitro osedlali zmaja in uspeli pobegniti, preden so jih Thourosi dosegli. Čez naslednja dva dni napornega leta so naposled le pristali ob vznožju Kinskega hribovja. Še preden pa so se vzpeli proti vrhu, je Traptus s pomočjo magije razprl skalo in vanjo so skrili zmaja.

Matic Hriberšek, 9. a

PETPERESNA DETELJICA

Zjutraj me je mami peljala v šolo. Pred šolo je sošolec Vid iskal štiriperesno deteljico. Ustavil sem se in tudi sam začel iskati. Po daljšem iskanju sem našel petperesno deteljico. Utrgal sem jo in pokazal Vidu. Zazvonil je zvonec in odšel sem k pouku.

Med poukom smo šli na predstavitev judo šole. Po pouku sem šel na avtobus. Doma sta me na terasi pričakali mamica in psička Čopi. Petperesno deteljico sem pokazal mamici. Mami je deteljo odnesla v dnevno sobo. Doma sem naredil nalogo in odšel z atijem na trening. Ko sva prišla domov, sta mami in Špela jokali. Mami je imela v naročju mrtvo Čopko. Povožila jo je avtovleka. Žalostno sem odšel poiskati petperesno deteljico, raztrgal sem jo in jo vrget v koš.

Mislim, da petperesna deteljica prinaša nesrečo. Odločil sem se, da je več ne bom iskal. Že danes pa sem na internetu iskal svojo novo Čopi.

Alen Pihler, 5. b

RIBNIK V LJUDSKEM VRTU

Pozdravljeni! Gotovo že poznate ribnik v Ljudskem vrtu. Seveda! Saj je nastal že približno leta 1896. Nekaj pa vseeno ne veste o njem. No, naj ugotovim. Že vem!

Ne veste, kako je nastal. Če vas zanima, vam bom povedala.

Neke noči je močno deževalo. Dva mladoporočenca sta se sprla in žena je odhitela ven iz njune hiše. Ko je nehalo deževati, je ženica šla malo na sprehod. Zelo je bila žalostna, zato je začela močno jokati. Naenkrat se je naredila velika luža. To lužo je vsaki dan objokovala, dokler ... Dokler se ni nečesa domislila!

Odločila se je, da bo naredila ribnik. Mogoče bo s tem pomirila moža in se bosta spet pobotala. Šla je v trgovino po lopato. Ker ji je pred tem mož vrgel svoj poročni prstan na tla, se je odločila, da bo na dnu tega ribnika zakopala oba poročna prstana. Začela je kopati in kopati in kopati ...

Kopala je, dokler ni izkopala cele jame. Vsaki dan je objokovala svojo usodo. Čez nekaj časa je nastal ribnik. Čisto pravi pravcati ribnik.

Ko je bila zima, je po njem drsala. Poimenovala ga je po njuni hiši Ljudski vrt. Spomladi je zrastel na sredini ribnika pomol in na njem lepa vrba. Žena je šla k možu in spet sta se pobotala.

No, povedala sem vam celo zgodbo. Upam, da vam je bila všeč. Kaj pa veste? Mogoče pa bi še v ribniku kdaj našli njuna poročna prstana. Pa lahko noč!

Aleksandra Pečnik, 4. a/8

OGNJENA PUŠČICA

Če ustreli takšen lokec
takšno puščico
in če leti pet metrov ali dlje,
potem je jasno,
da nesreča se konča in sreča prične.

Če v črno ali belo prileti,
se strelec sploh sekirati ne hiti,
brž na tetivi novo puščico napne
in ustreli
jo v sredino tarčice!

Tomi Petek, 4. b

Petra Toplak, 3. b

PESEM

Ko te sproščujoč sončni smeh
in lepo razvezan jezik
popeljeta v poetov svet,
te blagoglasna rima zaziblje v lahkotni ples.

Lepa beseda te po obrazu boža
in valjujoči ritmi dišijo kot roža.

Katja Rašl, 4. b/8

DOJENČEK

Dojenček joka celi dan,
joče, joče, noč in dan,
mama pride sred ´ noči
in mu hrano podari.

Dojenček joka celi dan,
joka, joka, ni zaspan,
očka pride k njemu, tja,
mu en cmok na lička dá.

Dojenček joka celi dan,
a zvečer lepo zaspi
in se končno umiri.

Eva Štefanec in Patricija Kuserbanj, 4. c

Sanja Mlinarič, 8. c

HAIKU PADANJA

Padal je daleč,
Padal je proti koncu,
Končno je padel.

Žan Škrila in Matic Zorko, 8. b, z učiteljem
Davidom Bedračem

ŠALJIVI HAIKU

Ogenj prasketa,
V kamnu zelo gori,
Z njega se kadi.

Jure Sakelšek in Nejc Klemenc, 8. a

KLARA

Jaz sem Klara. Pišem se Voda. Doma sem
v Podvincih 157 a. Imam zelene oči. Rada
se vozim s kolesom. Rada tudi smučam in
rišem. Moja najljubša žival je konj.

Klara Voda, 2. b

DUNJA

Jaz sem Dunja. Rada se igram in pišem.
Rada tudi hodim na sprehode. Rada tudi
rišem.

Ko smo bili na smučanju, sem hodila v
smučarsko šolo. Imam kužka Emersona.

Dunja Sternad, 2. b

MIHA

Lase imam rjave.
Oči imam modre.
Rad jem njoke.
Rad se smučam.
Rad se igram z lego kockami.
Sem Miha.
Pišem se Kostanjevec.
Hodim v drugi razred.

Miha Kostanjevec, 2. b

JAKA

Moje ime je Jaka.
Rad imam mojo muco.
Imam brata in sestro.
Imam zelene oči.

Jaka Kostanjevec, 2. b

KATJA

Jaz sem Katja. Imam sivo modre oči. Zelo, zelo rada smučam. Imam rdeče lase. Rada jem štruklje. Rada imam živali.

Katja Čabrian, 2. b

MAKSIM

Jaz sem Maksim. Hodim v glasbeno šolo. Tudi k baletu hodim. V glasbeni šoli se učim klavir. Pri baletu se učimo razne ples. Tudi gibamo se. Rada tudi rišem. To so moji najljubši krožki.

Maksim Jabločnik, 2. b

Urška Bezjak, 5. a

POŽREŠNI UMIVALNIK

Družina Slamnik je kupila nov umivalnik. V navodilih so našli listek z napisom Požrešni umivalnik. Nihče ni vedel, kaj bi to lahko pomenilo. Ko si je Maja umivala roke, jo je umivalnik začel vleči vase.

»Mami, na pomoč! Požrešni umivalnik ...« je kričala Maja.

A ko je izrekla besedi Požrešni umivalnik, je nevidna sila popustila. Šla je po listek, ki je bil priložen k navodilom in iz številke pod napisom POŽREŠNI UMIVALNIK razvozlala, da če umivalniku rečeš UMIJ, začne vase vleči stvar, ki mu je takrat najbližja, če mu rečeš POŽREŠNI UMIVALNIK, pa sila popusti.

Maja je poklicala svojega brata Tadeja in mu rekla: »Umij si roke!«

Ko je bil Tadej že skoraj cel v umivalniku, je rekla: »Požrešni umivalnik, ustavi se!«

Ker pa je dodala še dve novi besedi USTAVI SE, se umivalnik ni ustavil. Na koncu je Tadeja le rešila. Staršema je predlagala, da bi umivalnik odstranili. A umivalnik se je prisel na steno. Kmalu so ugotovili, da bo umivalnik ostal tam tudi, ko bo hiša že podrt.

Eva Kuček, 5. a

NIKA

Zdravo, sem Nika!

Pišem se Caf.

Imam modre oči.

V akvariju je riba Nemo.

Imam novo sobo.

Hodim v drugi razred.

Imam hrčka Svilija.

Nika Caf, 2. b

Lucija Sevšek, 5. a

ČUDEŽNA PICA

Nekoč je živel deček, ki je imel zelo rad pice. Skoraj vsako soboto je šel s starši v picerijo. Jedel je zmeraj enako vrsto pice: z gobicami, s šunko in sirom.

Nekega dne pa si je res želel pice in ravno ta dan niso morali iti v picerijo. Deček je bil zelo žalosten in jezen hkrati. Zaprl se je v svojo sobo in zaspal. V sanjah si je rekel: »Želim si, da bi se pica prikazala pred menoj!«

Odprl je oči in jo res zagledal. Takoj jo je hotel pojesti. Že jo je prijel, ko mu je skočila iz rok in začela plesati po postelji. Poskušal jo je uloviti, a ni šlo. Vsakič je odskočila. Naposled jo je le ujel in pojedel.

Deček se je zbudil in videl, da so bile le sanje. Zaslišal je mamin glas, ki je govoril: »Andrej, pridi, gremo na pico!«

In bil je zelo srečen.

Nataša Divjak, 5. b

ČUDEŽNA PICA

Nekoč je v picerijo Pri treh hričkkih poklical stric Jaka. Peka je skoraj pobralo, ko je slišal, kaj bi stric Jaka rad. Naročil je kar šestdeset enakih pic.

Peki so se brž odpravili na delo. Čez tri dni, ko jim je uspelo speči že devetinpetdeset pic, pa je v kuhinji nastala prava zmešnjava. Povsod so ležala razbita jajca, vse je bilo belo od moke in peki so se sprli, ker noben ni hotel speči zadnje pice. Pa je mimo picerije prišel župan mesta. Peki so ga prosili za pomoč. In župan se je ponudil, da sam speče zadnjo pico.

Tako so se peki odpravili na kavico, župan pa v kuhinjo. Ker pa ni imel izkušenj, verjemite, da je iz te pice nastala prava pošast. Župan je namreč pici namesto gobic, šunke in podobnega dodal tri gumbе, dva cilindra, šest ravnil, dvanaest barvic, štiri mobilne telefone, pozabil pa ni niti na

premaz, vendar se je tudi to pot oštel, saj je uporabil lepilo.

Zdaj se je pica razjezila ter županu povedala, da je takšne ne bo hotel nihče niti pogledati, kaj šele pojesti. Ostale pice so se z njo strinjale in ji pomagale pregnati župana.

Zdaj, ko so pice ostale same, so se odločile, da se odpravijo v mesto, da bi jih kdo pojedel.

Hodile so in hodile, dokler niso prišle do bolnice. Vendar jih tam niso hoteli pojesti, zato so hodile dalje in prišle so do trgovine, vendar jih tudi tam ni hotel nihče pojesti.

Ko pa so jih zagledali otroci z igrišča, so jih takoj pojedli. Tako so pice končale v trebuščkih, kamor tudi sodijo.

Pica velikanka pa se jim je veselo pridružila pri igri ...

Ela Emeršič, 5. b

ČUDEŽNA PICA

Nekoč je živel deček, ki je imel silno rad pice. Nekega dne, ko je prišel iz šole, je bil zelo lačen, zato si je naročil pico.

Pica je prispela, a ko je odprl škatlo, so kosi drug za drugim poskakali po hiši.

Deček se je prestrašil. V želodcu mu je krulilo in odločil se je, da bo svoj obrok dobil nazaj. Iskal je vsepovsod, a kosov pice ni našel, zagledal pa je sled: sir in gobice.

Pot ga je vodila v dnevno sobo, kjer je vse premetal, a kosov pice ni našel.

Tedaj pa se je en kos le pokazal izpod stola. Deček ga je stlačil v škatlo in jo dobro zaprl. Tudi z drugimi kosi je napravil tako, le en se je še nekje skrival. A ta kos je napravil napako – pogledal je izza stola in deček ga je imel v trenutku v ustih.

Tako je lačen deček le dobil svojo pico.

Od takrat pa je raje špagete.

Luka Merc, 5. b

PET DEKLIČ

(narobe pravljica)

Nekoč je živel pet deklíč. Odšle so nabirat šopke. Dve sta imeli obleke, tri pa so bile oblečene. Odšle so proti travniku, kjer so zagledale deset marjetíc. Pot je bilo belih, pet pa brez barve.

Nabrale so jih in odnesle mamam. Štiri mame so bile srečne, šest pa jih je bilo veselih.

Vse mame so dale vse rože v vse vaze.

Jerneja Erhatic, 5. b

Monja Duler, 5. d

ŠIVI

V mraku objeta svetovja,
odsevi z gladino v brezčasju,
galebi v nebesje poslani –
tesno, tesno skupaj.

Olja na platno neslišno,
stih in papir v lebdenju,
kože ob kože nevidno –
tesno, tesno skupaj.

Z bilkami veter somraka,
prah čez poti ostarele
in perje je s perjem oblaka –
tesno, tesno ...

v šivih.

Niko Šimenc, 9. c

PRIJATELJSTVO

Na vrtu stoji en velik, lep cvet,
omamno diši
in nikoli ne oveni.

V soncu lepo cveti,
sveti se zdaj,
od čustev lepo diši,
diši kot le kaj!

To čustvo je lepo,
res tega ne veš?

To je prijateljstvo sveta
in nebes!

Nika Krajnc, 4. b/8

KO STA SE SREČALA A IN B

A: Živijo!

B: Zdravo. Kako si?

A: Super!! In ti?

B: Tudi.

A: Nekaj bi ti rad povedal ...

B: Kaj?

A: Zelo dolgo si mi že všeč. Bi se poročila z
menoj?

B: Da!

A in B sta se poročila in imela 23 srečnih
otrok. Srečno so živeli do konca svoje
abecede.

Mihaela Sagadin in Rebeka Tetičkovič, 7. c

Vito Petkovič, 4. b

PRAVLJICA

Že davno, nekdanj, nekoč ...

po tleh ležala pomrla je čreda.
Osat strohnela je, objela betonska pljuča.
Med smerokazi pradedov so iskali.
Nekdo odel se je vase,
postal navidezno ozračje,
bil za zmeraj nič ...

že davno, nekdanj, nekoč.

Niko Šimenc, 9. c

SKRIVNOST

Za freskami ozvezdij
mehko tkivo je planjave.
Vanjo ga zanese pot.

Zaplesal bo:
razkosan
z udi lastnega telesa.

Niko Šimenc, 9. c

ČUDEŽNA PICA

(odlomki)

... tako je bilo zmeraj, ko se je vrnil, na pici več in več denarja. Čez kakšen teden pa je revež postal najslavnejši in najbogatejši. Prve dni se je še zmenil za pico. Potem pa je videl, da mu pica dá cekine, četudi ne skrbi zanjo.

Pica se je odločila, da bo odšla, ker je gospodar ni imel več rad. Neke noči je pobežnila iz sobe in pustila pismo, v katerem se je poslovila.

Naslednji dan se je revež zbudil in ko je šel po pico, da bi mu dala kaj cekinov, je našel pismo. Prebral jo je in takoj ukazal

služabnikom, da jo poiščejo. Zvečer so prišli služabniki domov praznih rok. Revež je bil žalosten in dokaj hitro se je zavedel svojih napak.

Čez nekaj dni je revežu zmanjkalo denarja in ponovno je moral živeti na ulici med smetmi. Bilo mu je žal, da ni skrbel za pico in je mislil le nase.

Revež ni nikdar več našel pice, kajti pica je odšla k drugi družini, kjer so jo imeli radi in so skrbeli zanjo.

Sanja Špindler, 5. b

MORJE

Morje nežno šepeta,
iz njega se ribica smehlja.
Ladja plava po morju,
diši po morskem vonju.
V morju se igramo
in z nogami čofotamo.

Mihaela Sagadin, 7.c

POSLUH

Potok šumi,
reka valovi,
morje šepeta,
meni pa srček igra.

Mihaela Sagadin, 7.c

Mateja Leskovar, 8. c

ZIMSKI HAIKU

Snežinka leti,
Po zraku poskakuje,
Na zemljo pade.

Anja Zelenik, 8. b

STEKLENI HAIKU

Steklo razbito
čez omanne dišave
v koscih trpi.

Taja Lozinšek in Nina Trunšek, 8. c in 8. b

HAIKU NA PRAZNEM LISTU

Tukaj sediva,
Gledava v prazen listič,
Oh, ta prazen list!

Mojca Brglez in Sara Rojko, 8. a

SANJSKI HAIKU

Brez rok in brez nog –
zaslišal je čuden pok.
Predramil se je.

Mateja Zorko in Tatjana Šučur, 8. a

MORSKI HAIKU

Morski valovi
v soncu se lesketajo
in mi šumijo.

Valentina Kosi in Mateja Leskovar, 8. c

Alen Krojzl, 5. c

KAZALO

PISMO	3	POŠTAR RUDOLF	14	PESEM	26
ČUDEŽNA VRTNICA	3	DEŽELA SMEHA	14	DOJENČEK	26
KRALJU MATJAŽU	4	ČE BI BIL RES POŽAR	14	HAIKU PADANJA	27
PUJSEK PAKI	4	HAIKU, KI KLIČE POMLAD	15	ŠALJIVI HAIKU	27
OD KDAJ SO ZAJČKI TAKO		SKORAJ HAIKU	15	KLARA	27
PLAŠNI	5	CVETOČI HAIKU	15	DUNJA	27
KAKO JE POLŽEK DOBIL		LJUBEZENSKI HAIKU	15	MIHA	27
SVOJO HIŠICO	5	ISKRIVI HAIKU	15	JAKA	27
KAJ BI BILO, ČE BI RAZUMEL		VRTNARKA	15	KATJA	28
ŽIVALSKO GOVORICO	6	PUST	16	MAKSIM	28
OGROMNO JAJCE	6	POČITNICE	16	POŽREŠNI UMIVALNIK	28
ROŽ'CA NA VRTU	6	BRATRANEC SKRIVNOSTNO		NIKA	29
VOLKOVI	7	IZGINE	17	ČUDEŽNA PICA	29
RIBNIK	7	SMUČANJE	18	ČUDEŽNA PICA	30
NAŠ RIBNIK	7	PUSTNI ČAS	18	ČUDEŽNA PICA	30
MALA MUCA, KI NI IMELA		OBLAČILA	19	PET DEKLIC	31
PRIJATELJEV	8	POČITNIŠKI DAN	19	ŠIVI	31
MUCA	8	KO SE A IN B POGOVARJATA		PRIJATELJSTVO	32
JAZ, MRAVLJA	9	V RIMAH	20	KO STA SE SREČALA A IN B	32
O ČUDEŽNI MRAVLJICI		TJAŠA	20	PRAVLJICA	33
VELIKANKI, KI JE HOTELA V		ALEKSANDER	20	SKRIVNOST	33
ŠOLO	9	ROLANJE	20	ČUDEŽNA PICA	33
DOMIŠLJAVI KUŽEK	10	KO PA V ŠOLO SMO PRIŠLI	21	MORJE	34
PIKI NA POTEPU	10	TENIS	21	POSLUH	34
UGANKA	11	AKROSTIH	22	ZIMSKI HAIKU	35
BILO ME JE STRAH	11	ŠE ENA O RIBNIKU	22	STEKLENI HAIKU	35
KAJ SE DOGAJA V DEŽELI		MASKIRAL SE BOM	23	HAIKU NA PRAZNEM LISTU	35
SMEHOTANIJI	12	POMLAD	23	SANJSKI HAIKU	35
SMEH	12	PREKLETSTVO MEGLENIKA	24	MORSKI HAIKU	35
ČUDEŽNA OGRICA	12	PETPERESNA DETELJICA	24	Kazalo	36
MOJ RAZRED	13	RIBNIK V LJUDSKEM VRTU	25		
VESOLIČEK TILMIN	13	OGNJENA PUŠČICA	25		

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Učenci OPB z mentorico Tajko
Šnuderl

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2007

UDK 37.014.77
ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2007